

πολλούς και διαφόρους.

Κι' ἂν ξεφουρώση πλάκωνος, νάφρονται τὰ Ρωμηόπουλα,
τάκρᾶτα κλειτόπουλα,
'στὸν ἰσκιὸν νὰ χοροπηδοῦν
καὶ κλειτουριαὶς νὰ τραγουδοῦν.

Κι' ἂν περιπόθητη μυρτιά καὶ δάφνη ξεφουρώση,
καθίνας τὸ κεφάλι του μ' αὐτὴν νὰ σπιρανώση,
ἂν ὅμως 'βγοῦν ἀπάγωνοι,
ἔ! τότε βάλτου ρίγανη.

Νέον καθήκον μᾶς καλεῖ,
φύτευε δέντρα, Φασουλή,

κι' ὕστερα τὸ τσιγάρο μας καὶ σὺ κι' ἐγὼ ν' ἀνάψωμε,
κι' ἐκίνας ποῦ 'φτεύεμας γιὰ χάρι νὰ τὰ κάψωμε,
καὶ μίσι' ἀπὸ τὰ δάση μας τὰ καταγυμνωμένα
νὰ 'βγοῦνε ζύλα κούτσουρα, καὶ 'βγοῦν δαυλιὰ καμμένα.

Φ.—Σπέρνω γαλόνη Στρατιγού, κι' ἂν τύχη καὶ φουντώση,
κάθε Ρωμηὸς τὸν στέρο του σπαλίταις νὰ φορώση,
σπένω σπαθὶ πολεμικὸ, κι' ἂν πιάση καμμιὰ 'μέρα,
ὄλα τὰ πράσσα ποῦ θὰ 'βγοῦν θὰ κόψω πέρα πέρα,
σπέρνω καὶ γλώσσα δίκοπη, καὶ 'στους κατόπιν χρόνους
ἂν 'βγῆ 'ψηλὸ γλωσσόδενηρο μὲ ρύλλα καὶ μὲ κλώνους,
φαντάσου τότε τί χαρὰ γιὰ τῆς γλωσσοκοπάννας...
βασιλικούς ἐφύεψα καὶ 'δγῆκαν μαντζουράναις,
κι' ἂν θέλῃς τὸ Ρωμαϊκὸ πραγματικῶς νὰ σώσωμε
καὶ πᾶν' ἀθάνατο νὰ ζῆ,
σάψου κἂν μόνος κἂν μαζὶ
τὸ πὼς φαλάκραις τῆς Βουλῆς γυμναίς θ' ἀναδασώσωμε.

Π.—Γι' αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ μοῦ λὲς κι' ἐγὼ σπηλιάρι σπέρ-
κι' ἂν 'βγοῦνε κι' ἄλλα, φαλάττ, [νω,
οἱ βεβαίω πὼς μ' ἔλ' αὐτὰ
τὰ ράχη σου θὲ δέρνω.

'Ἄλλ' ἔως ὅτου νὰ γενοῦν, δέξου γερὰ σπαλιόρα
μ' αὐτὸ τὸ ζύλο μοναχὰ, ποῦχω 'στὰ χεῖρα τώρα.

Πρὸς Πατρῖνους Ἐπιστολὴ τοῦ Θεατρῶνη Φασουλή.

'Αγαπητοὶ μου Πατρῖνοι,
'στὴν πόλιν τὴν περιφρονῶ
ἰτομαζέμου κατ' αὐτὰς τρεχάτος ν' ἀριθάρω
μαζὶ μὲ τὸν κομπάρσο,
καὶ τὰς σκηνὰς τῶν Νεφέλων νὰ φορωθῶ 'στὸν ὄμο
κι' εὐθύς νὰ πέρα δρόμο.

Μὲ τὰς Νεφέλας ἔλεγα νὰ φθάσω τὴν Δευτέρα,
ἄλλ' ἢ Νεφέλαις λύσσαζαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
κι' ἐχάλασαν τοὺς οὐρανοὺς
μὲ μινωμένους κερωνοὺς,
κι' ἔβρεχαν ὄλο τὸ πρωὶ, κι' ἔβρεχαν καὶ τὸ βράδυ,
κι' ἐγὼ πολλὴ τῆς σκιαζομαι καθὼς τὸν Στραφιὰδῆ.

Κι' ἂν 'στὴν πόλιν σας δὲν ἦλα, πλὴν μαζὶ σας ἦμου-δλος,
ὁ δὲ Λάσκαρης ὁ φίλος καὶ κομπάρσος μουσικόλος
προσφώνησιν εὐγλωττός καὶ πρεπόντος τὸ κοινὸν
τῶν εὐμόσων Πατρῖνων.

Δὲν ἀμφίβαλα ποτὶ μου, Πατρῖνοι γεμάτοι νοῦν,
καὶ 'στὰς Πάτρας αἱ Νεφέλαι πὼς μεγάλοι θὰ φανοῦν,
καὶ θὰ στίεστε μὲ δάφνας τοῦ δαρωνόου τοῦ συγχρόνου
τὴν σκιὰν τὴν βωμολόχον τοῦ μεγάλου σας προγόνου.

'Ἐπρεπε μὲ μανθάλαις
νὰ δεχθῆτε τῆς Νεφέλαις,

γιατὶ βρίχουν τὴν σταφίδα σὰν ἄπλωνται 'στ' ἀλώνια
καὶ κακὰ πρηνάτε χρόνια.

'Ὅμως σεις, ἀγαπητοὶ μοι, καὶ μ' ἐκείνιν τὴν βροχὴν
τοὺς ἐκάματε σπουδαίαν καὶ λαμπρὰν ὑποδοχὴν.

Γιὰ τοῦτο σήμερ' ἀσκαμνοὺς ἐμβαζομεν μυρίους
ἐκ τῶν μυγίων τῆς ψυχῆς

'στους Πατρῖνους τοὺς νουνεχεῖς,
Νομάργην τε καὶ Δήμαργον, τρεὶ κόμ' ἰλ φὸ κυρίου,
κι' ὁ Νεφέλιτῆς Φασουλής μὲς 'στὸν βροχῶν τὴν μπόρα
γονυπετὸς προσύεται πρὸς τὰς Νεφέλας τώρα
μῆτε σταγόνα κἂν νεροῦ νὰ στέλλουν κατρηπὲς
ὅπταν ἠλιάζεται πολύτιμος σταφίς.

Θερμὸς γιὰ κάθε σταφίδα προσύεται μισοτάνι,
κι' ἴσως στὴν Πάτρ' ἀργότερα νάβῃ κατισπειωμένος
γιὰ τὴν σταφίδα νὰ σὲς 'πῆ καὶ τὸν Ἀριστοφάνη,
ποῦναι πηγὴ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ζεταπωμένους,
κι' ὄλα τὰ λέει παστρικά,
καὶ ἀκούζουτε τὰ θηλυκά:

«τρομάξετε καὶ φριξέτε, κυράδες καὶ κοπέλαις,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμας γιὰτ' ἦλθαν ἢ Νεφέλαις».

Χαίρε, πόλις τῶν Πατρῶν, ποῦ μὲ καθυποχρεώνεις...
οἱ φίλω καὶ μένω σὲς...

Φασουλή, ὁ Θεατρῶνης.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

«Εἰκόνημα», δραμάτων τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
ποῦχει κοντὺλι λυρικὸ καὶ φλογερὸ καλέμι,
δραμάτων ὑψητέτις, παθῶν ἐνέγον παλιν,
θηρακευτικὴν κατανύξιν κι' εὐλέθειαν μεγάλην,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠλιπίς πὼς θ' ἀπαγορευθῆ,
ποῦ τόσο κόσμος ἤθελε πολλὰ νὰ διδαχθῆ.

«Φαινόμενα καὶ Πράγματα», τόμος περικαλλῆς
ἐμπνεύσεως, συνείσεως, καὶ γνώσεως πολλῆς,
τερπνότερον ἐντύχημα καθ' ἑλκὰς τὰς γεμαμάς...
ὁ τῆς «Ἐστίας» ἔγραψε διάσημος Νομιστῆς,
ὁ γίγας ὁ Ταγκόπουλος, μουστραφῆς γιαντρός,
ποῦ σὴν τὸν βλέπης τρώγοντα χωρὶς νὰ θέλῃς τρεψ.

«Ἡ κατὰ θάλασσαν Ἑλλάς», εἰσέριτρον βιβλίον,
πολύπειρον ἐμβριθίαν τῆς Ναυτικῆς ἐχέλον,
ποῦ μίγ' ἀποδεικνύεται πὸ τῆς θαλάσσης κράτος...
ὁ Κωνσταντίνος Δόσιος συνέγραψεν ἰσχυτάς,
λαμπρὸς ἀνθρωποπλοίαρχος τοῦ Ναυτικοῦ σπριγῶν
κι' εἰς μάθειαν ὀργῶν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἐφιρμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Διόδοτου.